

SZENT ISTVÁN VÉDNÖKE

A SOROKSÁR-ÚJTELEPI
SZENT ISTVÁN PLÉBÁNIA LAPJA
2015. 1. SZÁM

A Szent Három Nap eseményei

Húsvétra készülünk

Farsangi beszámolók

Családinterjú: Torma család

Keresztelkedők bemutatkozása

Karolj fel egy családot!

HÚSVÉTRA KÉSZÜLVE

A megváltás, húsvét ünnepére készülünk. Szeretnénk kicsit jobban megérteni, hogy mit jelent az, hogy Jézus Krisztus megváltott bennünket, az életét adta értünk a kereszten, és feltámadt értünk halottaiból. Hamvazószerdával kezdődött a nagyböjt, visszafogott időszak ez az egyházban, próbálunk kicsit lelkibbé lenni. Nagyon erős szentelménnyel indul: hamut szórunk a fejünkre, a bűnbánatra való felhívásként. De egyben egy áldást is ad: biztatást és megerősítést a lelki út kezdetéhez. A hamu megáldásakor úgy imádkozunk, hogy akinek a fejére hintjük ezt a hamut, annak a számára kegyelmet kérünk Istentől, hogy a megtérés útján tudjon járni. Negatív jel ez, mégis a reménynek a jele, hiszen Jézusnak azokra a kijelentéseire irányítja a figyelmet, amiket a nagyböjti evangéliumokban is olvasunk: hogy nemcsak kenyérrel él az ember; hogy nem a nagyonban való bővelkedéstől függ az ember élete; vagy, hogy mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de a lelke kárt szenved; vagy az a felhívása Jézusnak, hogy ne itt a földön, hanem a Mennyben gyűjtsetek magatoknak kincseket. Leginkább ez van benne a hamuszórásban: hogy az örök értékek felé próbálunk fordulni.

Márk evangéliumát olvastuk a nagyböjtben, az ő célja az, hogy a keresztényeknek bemutassa azt, hogy kicsoda Jézus Krisztus. Nem azért, mintha nem tudnák hogy kicsoda, hanem azért megújítsák vele a kapcsolatukat, hogy fedezzék fel újra és újra, hogy Jézus Krisztusban az Isten velünk van, hogy általa kapcsolatunk van az Istennel. Jézus története nem egy régi történet csupán, hanem egy olyan történet, ami ma is történik, hiszen mi az élő Jézusban hiszünk. Hogy vegyük észre, hogy Jézus ma is hív, Jézus ma is gyógyít, hogy ma is Isten szeretetét hirdeti – leginkább az Eucharisziában, hogy ma is megvált, ma is megnyitja számunkra az eget. A kereszténység alapja maga Jézus Krisztus. Márk azt szeretné, ha a keresztények újra megéreznék Jézus erejét, azt az erőt, ami nem evilágból való. Szeretné, ha a keresztények megéreznék Jézus vonzását: ami a szeretet vonzása, az eszmények vonzása. És azt is szeretné, ha élnék a keresztények az evangélium örömét: hogy Isten velünk van, és hogy örök életünk van.

Ha a nagyböjtünk feladata az, hogy megújítsuk Jézus Krisztussal való kapcsolatunkat, akkor a keresztségünk felé kell fordulnunk, hisz ez a Vele való kapcsolatunk alapja. El nem törölhető pecsétként viseljük lelkünkön Jézus jelét, keresztségünk által Hozzá tartozunk, mindegy kicsi vagy nagy-e a hitünk. Lehet az is megtérésünk forrása, hogy felfedezzük keresztségünk jelentőségét. Egy múltbeli eseményben tett velünk valamit Jézus, és amit akkor tett, az most is bennem van. Jézus tette ezt, mert a szentségeket mindig maga Jézus szolgálta ki. Ezért a nagyböjtben tulajdonképpen keresztségünk megújítására készülünk, hiszen nagyszombat éjszakáján égő gyertyát veszünk a kezünkbe, elmondjuk a keresztségi hitvallást, és szentelt vizet hintünk magunkra, lélekben mintegy újra-keresztelkedünk, hogy megerősítsük, elfogadjuk mindazt, amit személyesen Krisztustól kaptunk.

A keresztség tehát azt jelenti, hogy Isten kapcsolatban van velem, életem minden pillanatában mellettem van. Ha nem akarok élni ezzel a lehetőséggel, Isten akkor sincs távol tőlem, mert Hozzá tartozom, az ő családjába tartozom a keresztség által. A keresztség legfőbb kegyelmi ajándékai a hit, a remény és a szeretet, mindezekre képessé tesz Isten a keresztség által. Ezeket az ajándékokat fel lehet szítani a lelkünkben, élővé lehet tenni. Nagyon kifejező a rózsafüzér imája, hogy hitünket növelje, reményünket erősítse, és szeretetünket tökéletesítse Jézus. A hit növelésének eszköze az imádság. Az ima sokféle lehet, de mindenképpen egy személyes kapcsolatkeresés Istennel. A remény azt jelenti, hogy örök életem van, Isten szeretetébe vagyok hivatalos. Mivégre vagyok a világban, mi az életem értelme, mik az igazi értékeim, hol van az én szívem, hol van az én kincsem – ezt határozza meg a remény ajándéka. Meg is gyengülhet a reményünk, egészen addig, hogy csak ebben az életben bizakodunk. Ha azonban csak ebben az életben bízunk Krisztusban, akkor szánalomra méltó az életünk – mondja Szent Pál. Krisztus nem hagy el minket sem a halálunkban, se utána, ezért lehet Benne örökre megbízni. Ennek az erénynek a felszítéséhez a böjt az alkalmas eszköz, hiszen a böjtben tudunk elszakadni evilágtól, hogy ne legyünk rabjai a dolgoknak, hogy örök távlata legyen az életünknek. A harmadik erény a szeretet, amely ajándékozás, megnyílás mások felé, a szeretet határozza meg az emberekhez való kapcsolatunkat. A szeretetben csak tökéletesedni lehet, tökélessé válni nem: hiszen örökké találkozunk a korlátaikkal, önzésünkkel, gőgünkkel és kapzsiságunkkal, és a szeretet hasonló akadályaival. Ennek az erénynek felszítésére való az alamizsna, és a jócselekedetek.

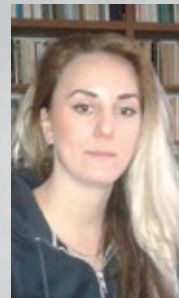

Ha élni tudjuk ezt a szent időszakot, és el tud kezdődni a mindennapjainkban is nagyböjt, akkor sikerülni fog megújítani Krisztussal a személyes kapcsolatunkat, hogy húsvét vigíliáján együtt énekelhessük az angyali karokkal: „Aldott ez az éjszaka, mely ma szerte az egész világon a Krisztusban hívőket, a világ tévelygéseitől és a bűnök homályától elválasztván, a kegyelemnek átadja, s a szentek közösségébe kapcsolja őket”.

Király Attila plébános 2015. február 21.-i beszéde nyomán

A nagyszombati szertartás keretén belül idén is három fiatal felnőtt testvérünk részesül a beavató szentségekben: „a hívőket, akik újjászülettek a Kereszttségben, megerősíti a Bértálás és táplálja az Eucharisztia”(KEK). Fogadjuk szeretettel bemutatkozásukat, és imádkozzunk értük!

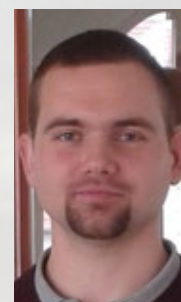
Henrietta: Anyukámék katolikusok, de mi nem lettünk gyermekkorunkban megkeresztelve. A férjem családja is katolikus, náluk főként a nagymamája gyakorló hívő, ő tanítgatott is engem az imákra. Kisfiunk, Márkó is meg van keresztelve, szeretném ha majd elsőáldozó is lenne, és én sem szeretnék kimaradni: többek között ezért döntöttem úgy, hogy szeretnék megkeresztelkedni. Egyházi házasságot is kötnénk a férjemmel, és közel is érzem magamhoz a katolikus hitet. A hittanórák segítettek, hogy világosabban, és részletesebben lássam meg, hogy miben is hiszünk. Az öröm ragadott meg leginkább: azt hiszem, sokszor nem gondolunk bele, hogy alapvető dolgoknak is örülni kéne, és akkor sokkal boldogabbak lennénk. Felismerem az életemben azokat a pillanatok, amiket jobban, nyugodtabban szeretnék, és tudnék is kezelni, és remélem, hogy egy idő után természetessé válik a nehéz helyzetek szeretetteljes kezelése is.

Kata: Mindenki meg van keresztelve a családban, nagymamám templombajáró volt, de Anyukám úgy gondolta, hogy majd én döntsek arról, hogy mit szeretnék. Hiszek Istenben, és megnyugvást jelentene nekem, ha a kereszttség által közelebb kerülnék Hozzá. Tudtam eddig is, hogy Isten jelen van mindenhol, és fontos számomra Jézusnak a felhívása arra, hogy szeressünk mindenkit, és az a gondolat, hogy úgy bánjunk másokkal, ahogy mi is szeretnénk ha velünk bánnának. Az a tapasztalatom ugyanis, hogy az ember azt kapja vissza, amit ő ad másoknak.

László: Vidékről származom, a nagyszüleim nagyon vallásosak voltak, a szüleim már kevésbé. Négyen vagyunk testvérek, és Anyukám egyedül nevelt bennünket. Jártam hittanra, de egy költözés miatt az is abbamaradt, kamaszkoromban csapongtam a gondolkodásmódok és felfogások között, de egyiket se találtam jobbnak a másiknál. Aztán találkoztam Annával, és neki nagyon fontos volt a hite, és akkor visszaemlékeztem rá, hogy valaha nekem is az volt. Szeretnék megnyugodni, családot alapítani, és tartozni valakihez, valahová, és szeretnék lelki támaszt is találni. Régebben önkénteskedtem, úgyhogy nem áll távol tőlem a vallás szociális vonatkozása sem. A felkészülés során jobban föl tudtam ismerni Isten segítségét: a vizsgáim során a gonviselő Istent tapasztaltam meg.

„Mindenható, örök Isten, kegyelmed kísérelje atyai jóságod szent ajándékait, és azokra a megkeresztelendő új gyermekeidre, akik a keresztvízben új életre születnek, áraszd ki az istengyermekség lelkét, hogy amit szerény szolgálatunkkal végzünk, azt mennyei erőd tegye teljessé. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.” (Részlet a húsvét előesti szentmiséből)

ÖRÖKSÉGÜL

„Életem főművének a családomat tekintem: három lányom van – Nóri, Fanni és Réka. Ebben a produkcióban társszerzőm is van, feleségem: Zsuzsa. Büszke vagyok még az otthonunkra, amelyet saját kezemmel építettem föl, sok baráti segítséggel, persze. Mindezek mellett nagyon fontos számomra a zene, ami nem stílusokba sorolt dalokat jelent számomra. Fontos, hogy a saját zenémmel is foglalkozzam, nem csak hangszereléssel, ezért örülök, hogy megszületett ez a mű *Keresztelő Szent Jánosról*” -ezekkel a szavakkal mutatta be Torma Ferenc saját szerzeményét a szigetmonostori lelki napon, ahol felnőtt közösségünk tagjai kaphattak képet arról, mit is ért ő zene alatt. Nem véletlenül forgott a beszélgetésünk is éppen e témák körül az interjú alatt is, fogadják szeretettel a Torma család gondolatait a családról, az otthonról, a közösségről és Istenről.

-Hogyan ismerkedtetek meg?

-Az tényleg regénybe illő volt - kezdi Feri. -Fiatalabb koromban is szerettem biciklizni, ahogy most is, és egyik alkalommal amikor az alsó rakparton száguldván előztem jobbról a kocsisort, az egyik autó anyósoldali utasa hirtelen rámnyitotta az ajtót, ezzel gyakorlatilag letépve a bal kezem hüvelykujját. Persze óriásit estem, és kórházba vittek, Zsuzsa pedig műtősnővéreként dolgozott, és amíg műtöttek, ő ott ült a fejemenél, és beszélgetni kezdtünk.

-Biztos vagyok benne, hogy Isten rendezte el így nekünk, másképp nem lehetett. Annyi véletlennek kellett összejátszania... -emlékezik vissza Zsuzsa. -Először is nem is voltunk ügyeletesek aznap, nem is Csepelre kellett volna őt szállítania a mentőnek... aztán meg a balesetire leggyakrabban idős emberek, vagy részek kerültek be hozzánk. Ehhez képest ott volt egy fiatalember, szép volt a szeme, és nagyon értelmesen el lehetett vele beszélgetni.

-Nem volt igazán erős a mezőny - nevet Feri. -Aztán többször meglátogattam a lábadozásom alatt. Én akkor már egy ideje olyan szomorkásan botorkáltam a világban, aztán jött ő, és minden a helyére került. Nem is régen voltunk együtt, amikor jött Nóri, a lányunk; akkor kértem egy nap gondolkodási időt, „átbeszéltem” Istennel a dolgot, és rájöttem, hogy: igen, szeretném Zsuzsával leélni az életemet, és igen, szeretném ezt a kisbabát.

-Ezek szerint akkor már volt kapcsolatod Istennel. Vallásos nevelést kaptatok?

-Egyikünk sem keresztény családban nevelkedett, egymás mellett találtunk rá igazán Istenre. Nekem volt már Vele kapcsolat, valóban, még a gimnáziumban, az osztálytársaim között találtam rá arra a társaságra, akikkel sokat beszélgettünk ezekről a dolgokról, könyveket olvastunk a témával kapcsolatban, együtt eljártunk a Ferenciek terére misére, szent-ségimádásra. Közülük kerültek ki később az After Crying zenekar tagjai is, akikkel húsz évig zenéltem együtt. Szóval tudtam Istenről, de a templomba járás, meg a hit tettekre váltása, a hétköznapi élet megélése akkor kezdődött, amikor családdá lettünk, sok minden a gyerekek miatt történt.

-Szép lassan történt meg bennem, és velünk a közelkérés Istenhez -meséli Zsuzsa. -Először csak azt éreztem, hogy a találkozásunkkal Valakinek valami szándéka volt. Aztán, ahogy megismertem Ferit és a baráti körét, elkezdtem én is gondolkodni ezeken a dolgokon. Először akkor voltam végig ott egy misén, amikor vártuk, hogy Nóri megmozduljon a pocakomban - mondván, hogy milyen szép lenne, ha azon a helyen kezdene el mocoogni, ahol Jézussal lehet találkozni, hiszen Keresztelő Szent János is akkor mozgott meg. Utána aztán lassan megbeszéltük, hogy az életünket is össze kéne kötni úgy igazán, és akkor felkerestünk egy papot, hogy elsőáldozók lehessünk. Az az életgyónás előtte számomra nagyon nagy élmény volt, csodálatosan megkönnyebbült lélekkel jöttem ki a gyóntatószékből.

Aztán ahogy Nóri nőtt, elkezdünk rendszeresen vasárnapi misére járni, akkor már ide, Soroksárra.

-Akkor költöztetek ide?

-Kicsit korábban, Nóri egyéves lehetett, amikor megvettük ezt a telket egy romos házzal, mert Zsuzsa nagymamája itt lakott a szomszéd utcában. Nóri ide járt iskolába, itt kezdett hittanra járni, mi pedig itt bémálkoztunk felnőttként a régi soroksári templomban.

-Hogyan kerültetek a közösségünkbe?

-Hittant kerestünk Nórinak –magyarázza Zsuzsa. -Mert az én kislányom kijelentette, hogy ő nem jár hittanra, mert a kamaszok nem járnak hittanra. Én meg arra gondoltam, hogy mutatni kellene neki egy közösséget, ahol járnak. Elmentünk egyszer-kétszer vasárnap, majd feltettük a kérdést a lányoknak, hogy melyik misére menjünk, és azt a templomot választották. Nekem rögtön otthon-érzésem támadt, amint betettem a lábamat a templomba, szeretetteli, jó légkör fogadott, és nagyon megható volt látni, milyen büszke Attila atya a kis ministránsokra.

-És nekünk is nagyon hiányzott a közösség -folytatja Feri. -Nehéz ebben a világban a kereszténységet egyedül képviselni, és nálunk a családban sem támogató légkör. Pedig a világnak nagy szüksége van ezekre az értékekre, ezért ki kell menni az emberek közé, és népszerűsíteni kell ezt az életmódot.

Nagyon sokan az intellektuális körökben megmaradnak annyiban, hogy a beszélgetnek a hitről, vallásról, Istenről, néha-néha még templomba is elvetődnek, vagy lehet, hogy rendszeresen járnak, de nem csatlakoznak közösséghez. Ők a maguk módján vallásosok, akik eljuthatnak odáig, hogy csak akkor foglalkoznak Istennel, amikor kényelmes számukra. Én meg tudom, hogy az élet úgy működik, hogy ha nem teremtünk időt bizonyos dolgokra, akkor azok elsikkadnak, elfelejtődnek. Nem is értem, miért hagynék ki egy vasárnapi szentmisét, egy prédikációt, hiszen ezek új alkalmak arra, hogy Istennel találkozzak. Akkor gondolkodtam el ezen, amikor rájöttem, hogy a művész-fizetésből nem tudok komoly anyagi örökséget – házat, autót – hagyni a lányaimra. De azt például tudom nekik adni, hogy otthonosan mozogjanak ebben a környezetben, a közösségben. Még ha el is hagyják, új utakat keresve az egyházat, akkor is lesz hova visszatérniük.

Sz. H. E.

HÚSVÉT A TEMPLOMUNKBAN

Április 2-án, Nagycsütörtökön az esti szentmise **18 órakor** kezdődik a lábmosás szertartásával, és felnőtt közösségünk ministrálásával.

Április 3-án, Nagypénteken 15 órakor keresztutat járunk a templom körüli kopjafás keresztúton. Az esti szertartás **18 órakor** kezdődik (hódolat a kereszt előtt), majd gitáros énekkarunk Silye Jenő keresztútját adja elő.

Április 4-én Szentségimádás a Szent Sírnál. Tűzszentelés és húsvéti szertartás **20 órai kezdettel** (keresztelési fogadalom megújítása).

A húsvéti szentmise **április 5-én 9:30-kor** kezdődik, melyet ünnepi körmenet követ. A liturgia minden része fontos, csak úgy teljes a húsvéti ünnep, ha mindegyiken részt veszünk!

Az ételek megáldására a szombati és a vasárnapi ünnepi szentmisék után van lehetőség.

A királynő sóhajtása

Egyszer volt, hol nem volt, a Szentlőrinci úton innen, de az Alsóhatár úton túl, volt egyszer egy csodálatos templom. Ez a templom olyan szép volt, hogy hetedhét határból jártak csodájára, mert a tornyában egy gyönyörű, aranyruhába öltözött királynő lakott. Hosszú kék palástja beborította a templomot, sokan úgy is hívták: Kék Templom. Boldogan nézegette a kékpalástos királynő, milyen sok család látogatja minden vasárnap a templomot, különösen is örült a gyerekeknek. Csak hát a gyerekek hangosak, és szaladgálni is akarnak, meg játszani, és habár ő mindezt szívesen megengedte volna, tudta, hogy nem illik a hangoskodás azokhoz a mélységes csodákhoz, amik a templomban történnek nap nap után. „De jó is lenne, ha a gyerekek táncolhatnának, örülhetnének és játszhatnának püsszegés és csitítgatás nélkül...”-sóhajtozott a királynő gyakorta. Egyik nap csak meghallotta néhány család a királynő sóhajtozását, és elhatározták, hogy rendeznek egy püsszegés és csitítgatás nélküli játszós délutánt, amikor a gyerekek szabadon örülhetnek és nevethetnek, de akkor már olyat szerettek volna, ahol a felnőttek is lehetnek újra gyerekek. Így esett, hogy maskarát öltött minden vidám kedvű felnőtt és gyerek, és táncoltak, és meséltek egész délután. Meséltek a békakirályfiról, hétfejű sárkányról, és tündérekről, katicabogárkákról és varázslókról és boszikákról, és meséltek arról, hogy még a legszörnyűsebb banya is átalakul királynővé, ha a szeretet erejével változtatják át. Amikor megéheztek sütitket lakmároztak, és szörpöt ittak mellé, csupa gyermekszívnek kedves falat díszelgett az asztalokon.

Nézte az aranyruhás királynő a sok nevető, szaladgáló, játszó gyereket és felnőttet, mosolygott, és újra föl-fölsóhajtott. De most már úgy sóhajtozott, ahogy a gyerekek is: „bárcsak mindig farsang lenne”!

HIRDETÉS

YVETTE
VIRÁGÜZLET
Virág, ajándék, alkalmi,
menyasszonyi csokrok,
kosarak, koszorúk
megrendelhetők
Bp. 1237 Vörösmarty u.
221., és
Sósomocsár u. 9. Temetősor
kőépület
Tel.: +36-1-284-8614

Urnafülkék
válthatók a
Fatimai Szűzanya
Templom
Altemplomában

Érdeklődni lehet a templom nyitvatartása idején a sekrestyében, illetve a +36-30-266-3587-es telefonszámon

Február 7-én különleges alkalomra gyűltünk össze a Török Flóris Általános iskola „báltermében”. Ebben az évben került megrendezésre 10. alkalommal a Szent István bál.

A műsor minden eddiginél nagyobb sikert aratott. Először Gaál Anna és Bakó Eszter táncduójában gyönyörködhettünk, majd a gimnazista hittanos lányok (Torma Fanni, Magyarokúti Virág, Nagy Izabella, Hauptmann Ági, Csík Kata, Gaál Anna) mutattak be egy keleti ihletésű táncot. Ezután a közönség óriási meglepetésére a színpadra «veztek» az afrikai Kunta-Kinte törzs tagjai, Szász Csaba vezetésével, akik egy vadászat-varázsló táncot mutattak be nekünk. A varázslat eredményes volt, ugyanis a végén sikerült is egy vadkacsát lőniük. Az, hogy a vadkacsa tulajdonképpen gumiból volt, semmit sem vont le a vadászat sikeréből, a törzs tagjai szemmel láthatóan meglegedetten vonultak le a színpadról, a közönség vissza sem tudta őket tapsolni. Nyilván nagyon éhesek voltak már, de az is lehet, hogy a vad tánc közben leamortizálódtak a fűszoknyáik.

De még ekkor sem volt vége a meglepetéseknek: a Szent Cecília kórus tagjai, akiktől eddig inkább a komolyabb hangvételt szoktuk meg, Bárkányi Gabi vezetésével léptek fel, és vidám kánonokkal szórakoztatták a közönséget.

Ezután következett a várva várt színdarab, plébániánk társulata ismét fergeteges sikert aratott Szász Csaba és Lendvay Ernő főszereplésével.

Az előadás után következett az éjjelig tartó tánc, melyhez Kaszab Tibor és barátai szolgáltatták a zenét.

Az est hangmérnöke Márton Tamás volt, aki gondoskodott a néptáncbemutatóról, illetve a csoportos táncoknál (pl. szirtaki, country) az egész közönséget bevonta a jó hangulatba.

Éjfélkor értékes tombolaajándékokat sorsoltunk ki. A tombolajegyek, illetve a belépő és pártolójegyek eladásából befolyt összeggel plébániánkat támogattuk.

Köszönjük a bál szervezőinek Kisné Gobcsa Ágnesnek és Tokodi Györgyinek, illetve mindenkinek, aki segített a szervezésben, hogy ezt a szép estét megint ilyen jó hangulatban tölthettük el együtt!

Meghívó nyári táborozásra

„Sok jó élménnyel érkeztünk haza a plébániai táborból, Szigetszentmártonból. Nemcsak programokban volt színes és változatos - lehetőség volt kenuzni, biciklizni, strandolni, focizni, várost nézni, népi táncolni -, hanem volt elég időnk egymással beszélgetni, egymást még jobban megismerni, tehát kifejezetten közösség-építő időtöltés volt. Mindig akadt lehetőség akár hosszasan is beszédbe elegyedni egy-egy emberrel a játszószobában, a strandon, a délutáni pihenő alatt, esténként vagy a közös kirándulás alkalmával. Gyerekeink is jól érezték magukat, számunkra pedig megnyugtató érzés volt tudni, hogy akárhol járnak a táboron belül, az éppen közelükben levő felnőtt vagy fiatal fél szemét mindig rajtuk tartja, és segít, ha szükség van rá. Szóval nagyon családi légkör uralkodott a táborban. A délelőtti felhőtlen beszélgetésekért külön hálásak lehetünk azoknak a fiataloknak, akik gyermekeinkkel játszottak közben. A tábor lelki élményekben is gazdag volt: szépek voltak a szentmisék, a szentségimádás. A Jóisten áldása azonban nem csak ezekben volt tettenérhető, hanem például az időjárásban (csak akkor esett, mikor az nem volt zavaró, vagy, hogy a borús délelőtt után verőfényes napsütésben mehettünk

strandolni...), illetve abban is, hogy nem történt baleset, mindenki egészszen és épségben tért haza a közös nyaralásból.”

Eddig a Tóth család beszámolója a plébániai táborból, amire idén is várjuk plébániánk minden tagját: kis- és nagycsaládosokat, idősebbeket, és fiatalokat, plébániai közösségünkkel ismerkedőket, és régi tagokat egyaránt. A lelki programokon terveink szerint a közösségről fogunk beszélgetni, közösségünkért fogunk imádkozni, a tanúságtételek is erről szólnak majd. A délutáni és esti programok közt lesz társasjáték-est, közös filmnézés, sportnap, és reméljük lesz megint záróbuli. A tavaly elmaradt „vidám beszélgetések”-et bepótolhatjuk Tamási Ferenc testvérünkkel.

A tábor árát a tavalyihoz hasonlóan kedvezményesen tudtuk megállapítani, jelentkezni - előleg befizetésével - Magyarkúti Józsefnél lehet.

Mindenkit szeretettel várnak: A Szervezők

Karolj fel egy családot!

„Mutassatok egy rászoruló családot a lakókörnyezetünkben és a mi családunk szívesen fogja őket támogatni” – mondta egy kilencgyermekes apuka a plébániánk képviselő testületi ülésén.

2009. húsvétján Beer Miklós váci megyéspüspök meghirdette a „Karolj fel egy családot!” mozgalmat, melyhez ma már több száz hívő csatlakozott.

Templomunk karitás csoportja a fenti gondolatok jegyében el kívánja indítani a templomunkban is a „Karolj fel egy családot!” programot. Ennek érdekében elkezdtek a lakókörnyezetünkben élő rászoruló családok feltérképezését, felkerestük őket otthonaikban, elbeszélgettünk velük. Van, akinek a lakásában tartósan ki van kapcsolva az áram és a gyermekek téli délutánokon a félhomályban már képtelen tanulni, sokan napról-napra élnek, van aki anyagi források nélkül képtelen lenne tehetséges gyermekét a jövőben is hangszerre tanítani, volt aki még nem volt nyaralni... Csupa olyan dolgot tapasztalunk, ami legtöbbször számára természetes módon rendelkezésre áll.

A program keretében szeretnénk a plébániánkon olyan családokat találni, akik örömmel vennének részt a rászoruló családok folyamatos és kitartó támogatásában. A nélkülöző családok mellé sokféle módon oda lehet állni: élelmiszerrel, ruhával, program szervezéssel (cirkusz, koncert, mozi, kirándulás stb), ház körüli munkával, korrepetálással, beszélgetéssel..., mindez már a segítő család lehetőségein és leleményességén múlik.

Szeretnénk, ha minél többen ki tudnánk lépni templomunk biztonságos falai közül és a Ferenc pápa által említett „bátor nagylelkűség útján” tudnánk Krisztust követni. Abban pedig biztosak vagyunk, hogy az Úr megáldja törekvéseinket.

A „Karolj fel egy családot!” programra Király Györgynél (20/3206451) lehet jelentkezni.

Impresszum

Megjelenik havonta 2500 példányban Soroksár-Újtelepen a Fatima Csillaga Alapítvány gondozásában. A kiadvány a Nemzeti Együttműködési Alap támogatásával valósult meg.

Felelős kiadó: Király Attila plébános

Szerkesztő: Szabóné H. Edina

Munkatársak: Dr. Tokodi Györgyi, Tóth család, Király György, Szabó Dániel

Fotók: Bernát Benjámin, Király Attila, Szabón Gábor

Hirdetések: Tamási Ferenc
Telefon: +36-20-928-9801

Cím: Szent István Plébánia
1237 Budapest Szent László u. 149.
Mobil: +36-30-266-3587

E-mail: szentistvanplebania@gmail.com
Honlap: www.fatimaiszuzanya.hu